

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 26 marca 2024 r.

sprawy **J. G.**

skazanego za czyn z art. 158 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 27 października 2023 r.,

sygn. akt VII Ka 714/23, zmieniającego w części wyrok Sądu Rejonowego w

Myszkowie z dnia 25 maja 2023 r., sygn. akt II K 795/22

postanowił:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W treści zarzutu kasacji wskazano na naruszenie przez Sąd Odwoławczy art. 410 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., co już samo w sobie przesądza o jego nietrafności – zarzut ten w istocie skierowany jest bowiem do orzeczenia Sądu I instancji.

Jak wskazał w uzasadnieniu sam skarżący, postawienie w środku odwoławczym wywiedzionym od orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie zarzutu uchybienia przez Sąd Odwoławczy art. 410 k.p.k. może być skuteczne, jeżeli Sąd ten czyni własne ustalenia faktyczne oparte na niekompletnym materiale dowodowym ocenionym nie swobodnie, lecz dowolnie. Jeżeli jednak Sąd ten nie zmienia zaskarżonego orzeczenia co do istoty, to nie czyni własnych ustaleń faktycznych i nie dokonuje własnej oceny dowodów, a tym samym nie jest możliwe, by utrzymując w mocy zaskarżony wyrok, uchybił art. 410 k.p.k.

W przedmiotowej sprawie mamy do czynienia z tą drugą sytuacją. Obrona podważa oceny i ustalenia poczynione na okoliczność przypisanego J. G. w pkt 1 sentencji orzeczenia Sądu Rejonowego czynu z art. 158 § 1 k.k. Rozstrzygnięcie to zostało utrzymane w mocy wyrokiem Sądu Odwoławczego w pkt 2 jego orzeczenia, do którego zresztą ogranicza się zakres zaskarżenia kasacją wywiedzioną w niniejszej sprawie. A zatem uznać należy, że Sąd Okręgowy nie dokonywał jakichkolwiek samodzielnych ocen czy ustaleń i to nie dowody ujawnione przed Sądem II instancji stanowiły podstawę rozstrzygnięcia tego sądu. Tym samym nie mógł on naruszyć art. 410 k.p.k.

W tym kontekście nie sposób mówić także o uchybieniu przez Sąd Okręgowy art. 7 k.p.k. czy art. 5 § 2 k.p.k.

Co do pierwszego przywołanego przepisu należy podnieść, że co zasady zarzut jego naruszenia podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne - taka zaś sytuacja, jak już wskazano, nie miała miejsca w niniejszej sprawie. Z kolei art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejs ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd.

W wywiedzionej apelacji obrona podważała głównie dokonane w postępowaniu pierwszoinstancyjnym ustalenia faktyczne, zaś w przestrzeni proceduralnej podniosła tylko jeden zarzut – naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Do zarzutu tego Sąd Odwoławczy odniósł się na str. 13 motywów pisemnych, klarownie wyjaśniając, dlaczego, w jego ocenie, do uchybienia takiego nie doszło, podkreślając także, że skarżący nie przywołał żadnych konkretnych argumentów

uzasadniających zajęte stanowisko. Wobec zaś nie zawarcia w zwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 410 k.p.k. czy art. 7 k.p.k., nie można uznać, by intencją skarżącego było postawienie zarzutu uchybienia przez Sąd Okręgowy art. 433 § 2 k.p.k., które miałyby polegać na przeprowadzeniu niewłaściwej kontroli odwoławczej w tej przestrzeni.

Przypomnienia w tym miejscu wymaga, że wobec treści art. 523 § 1 k.p.k., nie podlegają badaniu w postępowaniu kasacyjnym kwestie ustaleń faktycznych, a jedynie uchybienia rażącego naruszenia prawa, względnie uchybienia o randze bezwzględnych przesłanek odwoławczych, wymienione w art. 439 k.p.k.

Uznać zatem wypada, że autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, a tym bardziej takiego o charakterze rażącego naruszenia prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia i które winno skutkować orzeczeniem o charakterze kasatoryjnym.

Konsekwencją powyższego było uznanie kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

[PGW]

(r.g.)